

Habakuk

Reimmichlova povest podomačena — Z dovoljenjem založbe

»Povprašaj katero! Kar nas je tu v kuhinji, vsaka bi te vzela.«

Luka se je začudeno ozrl, potem pa zajeceljal:

»Tu v kuhinji? Saj nikogar ni, samo tebe vidim, Cenca.«

»Mar sem jaz nihče? Menda sem jaz tudi taka, da me moreš vprašati.«

Luka je usta, ki jih je pravkar šele zaprl, zopet razklenil tako na široko, da bi mu bila Cenca lahko glavo vtaknila vanje. No, lepo se je ujel! Dejal je, da ima resne volje dovolj; s to besedo, je menil, se je že na pol zavezal. Če se zdaj v smuk spusti, bi besedo požrl in ne bi bil možki in ne poštenjak.

Nekaj časa se je zvijal in stresal, nato je vprašal:

»Tiii, ti, Cenca, bi me vzela?«

»Zakaj ne? Ti nisi prestar, jaz pa premlada ne. Ti si žene potreben, jaz pa sem sita službe. Ti imaš delo, jaz pa ti morem pomagati, da bo še bolje. — Torej sva res kakor drug za drugega.«

»In vzameva se naj, praviš, kaj? Zares naj se vzameva, ha?«

»Saj si rekel, da ti je resna volja. Jaz pa svoje besede nič ne vzamem nazaj.«

»Torej oženim se naj? Zares naj se oženim... Kdaj pa?«

»Prej ko slej. V najinih letih je vsakega dne škoda. Če si mož, v treh tednih moreva biti že oženjena.«

»Ti ljubi Bog, tako naglo! To ni mogoče. Naglica nikoli in nikjer ni kaj prida.«

»Kaj bova čakala in odlagala! Dolgo shajanje pred zakonom ni dobro in ljudje se pohujšujejo. Delj ko bova spletala, bolj si bodo brusili jezike. Tega ne maraš ne ti in ne jaz ne.«

Tem besedam Luka ni mogel ugovarjati pa se je vdal, ker drugače mogel ni. Še zavedel se ni prav: kar čez noč je postal stari samec ženin in niti trije tedni niso minuli, ko je bil že zvezan in sta bila Luka in Cenca mož in žena.

III.

Ko je bil Luka nekaj mesecev pozneje zopet po svojih opravkih že precej iz vasi, se je previdno ozrl, stopil nato Luci tesno h glavi in je tiho dejal:

»Luca, kaj pa ti rečeš? Zdaj smo trije pri hiši in dveh izmed teh, pravim, ni treba. To sva midva, Luca, kaj? Ona komandira vse. Vso hišo je postavila na glavo, nič ji ni čedno dovolj. Vsaka reč mora tako stati in tako viseti in tako ležati, kakor ona zapove in hoče. Če si notri čevljev sezujem, ti je že z vodo in krtačo za menoj, da ti pomije pod. Čez okna in stene ti je navesila mestne cunje, jaz se jih še dotakniti ne smem, nikamor ne smem sesti, nikjer se ne smem stegniti, povsod sem ji na poti. Slabo sem zadel, Luca. Ali o vsem tem ne bi črhnili niti besede ne, ko bi se v moje delo ne vtikala. Za vsak krajcar, ki ga dobim in ki ga dam, se ji moram spovedati. Če ljudem ne sežem po zadnje krajcarje v žep, je že ogenj v strehi. Zaslužim seveda več kakor prej, ali to so oderuški groši, da me je strah greha. Pa mi nihče ni povedal, da ima Cenca tako kosmato vest... Nak, nak, nak! Luca, nikar si narobe kaj ne misli! Več govorim, kakor je prav, in po krivem sodim, Bog mi odpusti greh! Prav za prav je Cenca pridna ženska in mi le dobro dela. Če hočem resnico povedati, jo imam iz srca rad; ko bi le reči tudi smel kaj in bi ne moral samo poslušati in molčati! Ali vsega človek tudi v zakonu ne more imeti, sicer bi se še prevzel in bi na nebesa pozabil,

3 ko bi jih že tu na zemlji imel, Bog me varuj nebes na zemlji!... Najbolj mi je zate, Luca. Tebe ima Cenca na muhi. Če ne boš prav pridna in prav ubogljiva, te lepega dne postavi pred hlev in te ne spusti več vanj. Pa nikar se nič ne boj! Pri vožnji komandira še zmerom Luka in ta te ne da.«

Luca je neverno majala z glavo, in čisto po pravici; kajti nesreča je bila že na pragu in ta vožnja je bila zadnja, ki sta jo opravila Luka in Luca.

Naslednjič se je peljala že Cenca in je pustila Luka doma za varuha. V Tržiču je prodala stare gare z Luco vred in je kupila drugega konja in nov voz, kakršen je bil njej po volji.

Ko se je drugi dan vrnila, je Luka še bolj zazijal kakor onikrat, ko sta se zaročila. Kajti Cenca je sedela na novem ličnem vozičku, ki ga je vlekel bister mlad rjavec.

V Luku je vse zavrelo od jeze in žalosti. Ali premagal se je in ne z besedico ni zoprval, ker je žena vse tako po svoje ukrenila, niti ni pokazal, kako mu je žal stare, dobre tovarišice Luce.

Ko se je teden nato zopet sam peljal proti mestu, je popraševal po Luci in je zvedel, da je tudi njo zadela usoda vsega minljivega in da razen kake klobase ni več sledu o njej. Tedaj so mu privrele vroče, tolste solze.

Z novim konjem, ki je bil sicer gibčen in močen, si nista postala prava prijatelja, kajti mladi konj ga ni razumel, niti poslušati ga ni maral.

Cenci Luka ni kazal svoje jeze; skušal jo je skriti in zadušiti, ali ni se mu hotelo prav posrečiti. Kar bal se je, da bo zaradi Cence postal zakrknjen grešnik.

Ko pa mu je žena po enem letu povila drobno dekletce, ki so ga za Maričko krstili, je vsa njegova jeza skopnela kakor sneg v aprilu in prevzela ga je nova ljubezen, s katero se je oklenil žene in otroka.

Prav tisti čas se je zgodilo, da je moral Habakuk zapustiti svoj najnovejši dom, ki ga je bil pri štacunarju našel. Tedaj se je usmilila Cenca ubogega vandrova in ga je za božji lon sprejela in obljubila, da ga bo tako spravljal pokonci, kakor da je njen. Luka tudi ni ugovarjal; saj mu je bilo pogodu, da je njegova žena usmiljenega srca, in je veroval, da bo za to dobro delo Bog njegovo družino obilno blagoslovil.

Vendar pa se mu je zdelo malo čudno, da se je Cenca tako naglo odločila. Že prej mu je udarilo v oči, da se je Cenca koj potem, ko sta se oženila, toliko brigala za najdenčka, da je ob vsaki priliki povpraševala po njem in da ga je ljubeznivo nagovarjala in božala, kadar ga je na cesti srečala. In zdaj je dečku razodela toliko ljubezni, da bi mu Marička bila smela biti nevoščljiva, ko bi ne bila še tako mičkena.

Nič manjša ni bila Cencina ljubezen do dečka, ko je Marička dorastla in je hodil Habakuk že nekaj let v šolo, le da je z dekletom ravnala bolj nežno, s pobom pa bolj skrbno. Dosti se je trudila, da bi iztrebila dečkovo ime Habakuk, ker ji je bilo zoprno. Dala mu je ime Anzek in tudi Luka ga je moral tako klicati.

Ljudje pa so ostali pri svojem. Posebno otroci se niso dali zbegati in najdenček je tudi sam rad čul svoje krstno ime. Če pa so ji dečka klicali za Habakukovega Anzeka, je Cenco to še bolj jezilo. Nazadnje ji ni ostalo nič drugega, kakor da je tudi sama ostala pri Habakuku in da ga je jela tudi sama tako klicati.

Odkar je začel deček v šolo hoditi, je dobil tudi priimek. Ker ni bil »nihče«, mu je dal župan zapisati ime »Nišer«. Najsi je Cenca še tako ugovarjala, Habakuk je bil in ostal »Habakuk Nišer«.

Sprva je bilo dečku tako ime kar po volji, pozneje se je vdal in se po sili smejal; poskusil pa ni, da bi mu ga bili spremenili.

(Dalje prihodnjič)

Kako je močan palec na nogi

Nemški raziskovalec dr. Jožef Hahn je raziskoval moč prstov na človeški nogi. Zlasti ga je zanimalo, kako je močan palec na človeški nogi. In je mož ugotoviti, da je palec na nogi tako močan, da more pritiskati s silo 25,7 kg. Kajpada ne pritiska s to silo takrat, kadar človek mirno stoji na tleh, marveč takrat, kadar človek hodi in delujejo vsi prsti na nogi. Kadar človek hodi, je pritisk palca na tla ali pod zelo velik. Včasih je njegova sila še večja kakor pa je zgoraj omenjeno. Moški palec pritiska na tla celo s silo 35 kg, ženski pa 29,75 kg. Zanimivo je, da pri moškem levi palec bolj pritiska kot desni. Drugi prsti na človeški nogi pa so v primeri s palcem pravi slabiči. Tako n. pr. prst, ki je zraven palca, ne pritiska več kakor 3.1 do 6.1 kg. Pri otrokih pa so vsi prsti s palcem vred razmeroma precej močni. Iz tega moremo tudi razumeti, zakaj se otroci nauče tako lahko plesati po koncih prstov.

Moderni prometni stražnik

Prometne nevarnosti spodbujajo tehnike vedno znova, da bi izumili priprave in načine, ki bi prometne nesreče onemogočili. Mnogo uspehov si obetata od svoje ga najnovejšega izuma v tej smeri dva francoska inženirja, ki sta ta izum preizkusila pred kratkim na cesti iz Pariza v Rouen, kjer je dovolj ovinkov. Gre za signal iz zvočnika, ki opozarja avtomobiliste pravočasno na bližnji ovinek. V določeni daljavi od ovinka je vdelan v cesto prag, ki ga avto med vožnjo potlači malo dol. Ta pritisk sprosti stik, ki spravi v obrat gramofonsko ploščo, ki je spet v zvezi s zvočnikom in v istem trenutku se oglasi iz zvočnika močan svarilni klic: »Pozor! Pozor!« Vsa naprava je vdelana v robot, ki daje poleg ališnih tudi vidna svarila. Izum se je dobro obnesel, težava je le z njegovo precej visoko ceno.